

ทาสพิศวาส

๖๐๖๖
บันทึก

ความปรารถนาไม่ปราณีใคร
นาย บ่าว ไพร่ หรือว่า ทาส
หากตกอยู่ในวังวนแห่งคำถุขณาแล้วนั้น
ไม่แคล้วจะตกเป็น ‘ทาสพิศวาส’ เท่าเทียม

1-เปลี่ยว

สิ่งที่จำแรกแปลกปลอมเสียจร่างกายประท้วงบอกว่า 'เจ็บ'
ทว่าสิ่งที่ตามติดมาห็นเล่ามันคืออะไร
ไหนเพื่อสามมิได้ผ่อนปรนความคับแค้นให้กับหล่อหลอมสักนิด
แต่กลับสอดแทรกให้ยิ่งลึกมากขึ้น
จนแม่พิตต้องดิ้นพลาญด้วยอีกความรู้สึทหนึ่งกำลังสอดแทรก

แม่พิต

ทาสพิศวาส

บันทึก

ความปรารถนาไม่ปราณีใคร
นาย ป่าว ไพร่ หรือว่า ทาส
หากตกอยู่ในวังวนแห่งดำถึษาแล้วนั้น
ไม่แคล้วจะตกเป็น ‘ทาสพิศวาส’ เท่าเทียม

แรงกดดันจากด้านบน

และเสียงกระซิบแทบพร่าที่ข้างใบหู

ทำให้แม่พิตได้สติ

แม้ความเจ็บปวดจะมากมายมหาศาล

ไม่ต่างจากใครเอามีดมาแฉ่เหื่อ

แต่ดำริกที่สามเอยบอก

ก็ทำให้แม่พิตยิ้มทั้งหน้าตา

ทลางตรุ่นคิดว่านี่หะเหรอเส้นทางไปสู่ยอดเขาพระสุเมรุ

เหตุไฉนจึงได้มีแต่ความเจ็บปวด

มีเห็นเหมือนหที่ใครเคยว่าไว้

แลหล่อหน้องทนอยู่กับความเจ็บปวดนี้

อยู่ทุกเมื่อวันหะหรือ

แม่พิต

ทาสพิศวาส

1-เสี้ยว

บทประพันธ์โดย ชนิตร์นันท์

ราคา ๘๙ บาท

จำนวนหน้า ๑๑๘ หน้า

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการ : ชนิตร์นันท์ พูลสวัสดิ์รัตนพงษ์

จัดทำและจำหน่ายโดย : ในสวนรัก สำนักพิมพ์

เลขที่ ๒/๒๒ ม.๑๐ ต.ไชยสอ อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น ๔๐๑๓๐

โทรศัพท์.๐๙๘-๕๔๔-๖๙๔๒

แรงสะอื้นฮึกฮักของคนได้ร่วง

ทำให้หลวงสรเดชฯ จูบซับหยาดน้ำตาแห้งด้วยความสงสาร

ก่อนจะค่อยๆ ขยับกายแกร่งที่แทรกกลืนอยู่ในโพรงดอกไม้

ทำให้แม่พิศต้องร้องประท้วงเพราะคิดว่าทั้งหมดนี้สิ้นสุดแล้ว

หลวงสรเดชฯ

บอกเล่าเรื่องราว

นิยายเรื่องนี้ถูกแต่งขึ้นมาด้วยความชอบส่วนตัวในเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นไทยในอดีต เรื่องเจ้าขุนมูลนาย ข้าทาส และเหล่าบริวาร นับเป็นสิ่งที่ท้าทายมาก หากผู้เขียนจะนำเรื่องราวเหล่านั้นมาปรุงแต่งให้อยู่ในรูปแบบของนิยาย ‘พีเรียด ฮีโรดิก’ โดยเรียงร้อยผ่านตัวละครหลัก ๔ ตัวด้วยกัน

‘พระสรเดชมณตรี, คุณพิศ, ไ้บุญทั้ง และ อีแพง’

ดำเนินผ่านตัวละครตามช่วงเวลา เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นตามจินตนาการ อาจมีสิ่งขาดตกบกพร่องประการใด ขอได้โปรดให้อภัยและได้รับความเจริญใจในการอ่าน

เร้าร้อนรณจวน

โดย... ชนิตร์นันท์

‘ทาสพิศวาส’ เป็นนิยายเรื่องเดียวกันกับ ‘สะท้านทรวง’ นะคะ ผู้เขียนนำมาปรับปรุงใหม่ และเพิ่มตอนจบให้สมบูรณ์มากขึ้น

ทาสพิศवास

ประกอบไปด้วย E-BOOK จำนวน 4 เรื่องย่อยต่อกัน ได้แก่

1. 1-เสียว เล่มละ 89 บาท
2. 2-สยิว เล่มละ 89 บาท
3. 3-แซบ เล่มละ 89 บาท
4. 4-ซ่าน เล่มละ 89 บาท
5. ตอนพิเศษ ลงให้อ่านฟรี
6. E-BOOK รวมเล่ม “ทาสพิศवास” เล่มละ 299 บาท
7. หนังสือนิยาย “ทาสพิศवास” เล่มละ 399 บาท
(ติดต่อผู้เขียน)

ความแข็งแกร่งสอดแทรกกลลึก

ก่อนจะเคลื่อนไหวออกจนเกือบสุด

แล้วค่อยๆ ดันกลับเข้าไปใหม่

ดรูดตราดกับโทรงแหบแห้งที่มีน้ำหวานหยาดเยิ้มซึมผ่าน

แสงไฟหวลกระจ่างกึ่งกลางห้อง

ก็ยังทำให้หลวงสรเดชฯ ได้เห็น

•หยาดบริสุทธิ์' เคลือบแก่นกายของดหนองจนเป็นมัน

หลวงสรเดชฯ

บทนำ

“กรีดดดดด...”

ฟาวววว... ควับ!

เสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดสลับกับเสียงเส้นหวายแหวกอากาศไปปะทะกับเนื้อมอบบางเป็นจังหวะไม่ขาดสายดังออกมาจากเรือนไทยหมู่ ๕ หลังที่ปลูกสร้างด้วยไม้สักทองงดงามและยิ่งใหญ่สมตำแหน่งเจ้าของเรือน

แม้เสียงกรีดร้องยังคงดัง แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปห้ามปรามหรือช่วงชิงเส้นหวายนั่นจากมือของคนที่หวดเอาๆ อย่างไม่ลดละ มีเพียงก้มหน้าก้มตาไม่กล้าดู แต่ก็ยังชำเลืองมองเพราะความอยากรู้และสมเพชเวทนาร่างเล็กๆ ที่กรีดร้องไม่หยุด ด้วยเบื้องหลังนั้นมากมีไปด้วยรอยหวดเป็นเส้นยาว จนบางบาดแผลนั้นเปิดออกจนเห็นเนื้อในสีขาวไม่ต่างจากมันเปลวที่นำมาเจียวน้ำมัน

ฟาวววว... ควับ!

“กรีดดดดด...”

สิ้นสุดเสียงร้อง ร่างที่สะบัดสะบอมไปด้วยบาดแผลก็มีอันสิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวด แต่ท่านเจ้าของเรือนก็ยังไม่หนำใจ ยังสั่งให้ข้าทาสไปนำเกลือเม็ดละลายน้ำเอามาสาดใส่บาดแผลให้เจ้าของร่างที่สลบไสลฟื้นคืนขึ้นมาอีก เพื่อจะให้เรือนร่างนี้ได้รับความเจ็บปวดอย่างต่อเนื่อง ให้สาสมกับสิ่งที่มันทำเอาไว้

“สาดเข้าไป! เอาให้มันเจ็บให้มันแสบ มันจะได้รู้! ไม่ว่าใครก็ตามอย่าบังอาจมาทำเรื่องอัปรีัยจัญไรบนเรือนกูอีก ไอ้หน้าไหนที่มันกล้า มันจะต้องโดนเยี่ยงนี้ สาดเข้าไป! ฟาดมันเข้าไปอีก! ฟาดเข้าไป!”

เสียงทรงอำนาจของท่านเจ้าของเรือนดวดก้องทำให้เหล่าทาสต่างพากันหวัดไม่กล้าเผยอใบหน้าขึ้นมอง ก่อนจะสะดุ้งไปตามๆ กันกับเพราะเสียงกรีดร้องโหยหวนของนางทาสสาว ที่ครั้งหนึ่งเคยได้ดิบได้ดีเป็นเมียท่าน

“กรีดดดดด...”

เสียงกรีดร้องดังออกมาจากใบหน้าบวมปูดและแตกยับเพราะถูกตบตีอย่างทารุณอีกครั้ง โดยเฉพาะแผ่นหลังที่ร้อนวูบและแสบลึกลงจากน้ำเกลือที่แทรกซึมเข้าสู่บาดแผลอย่างมากมายจนนับไม่ถ้วน มันคือความเจ็บปวดจนเกินจะทนทานแล้ว

ดวงตาจ๋ำขึ้นไปด้วยหยาดน้ำตาของอีทาสสาววัยละอ่อนหงายขึ้นมองคุณพระผู้วิราช ที่ครั้งหนึ่งเคยสนิทสนมhamันยิ่งนัก แต่ตอนนี้ผู้วิราชไม่ต่างจากภูติผีร้ายที่กำลังช่วงชิงลมหายใจสุดท้ายไปจากมัน ด้วยข้อหาที่มันไม่อาจแก้ต่างได้เพราะมันคือ ‘ความจริง!’

ก่อนที่จะแววอาฆาตจะตัวดมองไปยังคนที่นั่งหน้าชิดอยู่เคียงข้าง
ผู้รัก ดังจะจดจำไว้ว่าไบหน้าอ่อนโยนและงดงามเยี่ยงนี้ แท้จริงแล้ว
นั้นซุกซ่อนนางยักษ์ร้ายกาจไว้อยู่ภายใน

และเมื่อเสียงเส้นหวายกระทบเนื้ออีกครั้ง ร่างกายที่ไม่
สามารถจะทานทนความเจ็บปวดได้อีกก็สะดุ้งวาบ ดวงตาเบิกค้ำ
เพราะลมหายใจเหือกสุดท้าย ปลิดปลิวไปพร้อมๆ กับหวายที่ฟาดหวด
อากาศลงมากระทบผิวกายของมัน

ไม่มีแล้วความเจ็บปวด ไม่มีแล้วความสับสนจากน้ำเกลือที่จะ
ทะลวงเข้าสู่บาดแผล มีแต่วิญญาณที่ล่องลอยออกจากร่างเพื่อไปให้พ้น
บ่วงพันธนาการอันเป็นนิรันดร์

แม่พิศชนหัวชนกายลุกตั้งปากค้อมือไม้สั่นไปหมด เมื่อสบกับ
ดวงตาอาฆาตของนางแพง ดวงตาที่เบิกกว้างด้วยความแค้นของอีทาส
สาววัยกำดัดดมองมาที่แม่พิศอย่างไม่ต้องคาดเดา

แม่พิศขำเลื่องดวงตาหวาดหวั่นมองไปยังพระสรเดชมன்றผู้
เป็นผัวแก้ววัยใกล้เคียงพ่อด้วยความหวาดกลัวเต็มที เพราะถ้อยคำเต็ม
ไปด้วยอำนาจนั้นไม่พ้นจะเข้าตัวเอง

หากคุณพระรู้ว่าหล่อนเองก็มีพฤติกรรมไม่ต่างจากนางแพง
หรืออาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ โทษที่ได้รับจะเป็นเยี่ยงไร จะถูกหวาย
เสี้ยนจนแต่ดินสิ้นใจตายตามนางแพงไป หรือจะถูกส่งตัวให้หลวงไป
พิจารณาคดี ข้อหา ‘คบขู้ขี้ชาย’ โทษใดเล่าที่คุณพระจะกระทำต่อ
หล่อน

แม่พิศกัมหนาก็มตาไม่กล้าที่จะชำเลื่องมอองสภาพศพของนางแพงที่ยังคงมอองมาด้วยความอาฆาต เพราะขณะนี้ใจหล่อนประทัดไปถึงไอ้คนที่ล่องเรือแจวไปโดยเร็ว นั้นหวังอย่างที่สุดก็คือ อย่าให้คนของคุณพระตามมันพบเลย ขอให้มันไปให้พ้นคุ้งน้ำนี้ อย่าให้มันกลับมาถูกลอบสาวราวเรื่องว่าต้นสายปลายเหตุนั้นเป็นเยี่ยงไร อย่าให้มีสิ่งใดที่ทำให้ความลับไม่เป็นความลับอีกเลย

แต่แล้วคำภาวนาของหล่อนคงไม่สมหวังเมื่อเสียงอื้ออึงของข้าทาสในเรือนตะโกนดังมาจากทางทำน้ำ ความแปลบปลาบแห่งความกลัวที่แล่นเข้าสู่หัวใจไม่ต่างจากถูกเส้นหวายที่หวดลงบนเนื้อหนังของนางแพงเลยสักนิด และแวบหนึ่งนั้นหล่อนเห็นริมฝีปากของนางแพงมันส่ายยืมได้ พร้อมกับแววตาสาแแก่ใจนึกของมันที่จะได้มีเพื่อนตายตกไปตามกัน

“อีพิศ!!”

สิ้นเสียงตวาดลั่นแม่พิศก็ตาเหลือกโพลงปากคอสั่นไปไม่เป็นเมื่อทาสรุ่นหนุ่ม ๒ คน ตรงขึ้นมาบนเรือน ประชิดตัวเข้ามาหิ้วปีกคนละข้าง

ร่างอวบอืดของสาวใหญ่วัย ๔๐ ปี อ่อนเปลี้ยด้วยความกลัวจนจี่ราดออกมาละพื่น แต่นั่นไม่ได้สร้างความเวทนาในสายตาของเหล่าทาสหญิงชายเลยสักนิด

สิ่งที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของทาสเหล่านั้นคือความสาแแก่ใจไม่ต่างจากดวงตาของนางแพงที่มอองมาสักน้อย

แม่พิศเหลียวหาใครก็ได้ที่พอจะช่วย แต่ก็ไม่มีเลย มีแต่คนมอง
เมินหรือไม่ก็สนใจที่กรรมกำลังสนองหล่อนแล้ว

ฟาวววว... คว้า!

“กรีดดดดด...”

เสียงกรีดร้องโหยหวนดังออกมาจากร่างอวบอัดเมื่อเสียงเส้น
หวายแหวกอากาศครั้งแรกกระทบผิวกาย ดวงตาสวยงามสะท้านใจ
ชายเบิกกว้างด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส พานคิดไปว่านางแพง
ถูกเขี่ยไปถึง ๓๐ ครั้งกว่าจะตาย แล้วหล่อนเล่าก็ครั้งกันที่ความ
เจ็บปวดนี้จะสิ้นสุดลง เมื่อสุดท้ายตานั้น ‘ไอบุญทั้ง’ ทาสหนุ่มซึ้งรักก็
กำลังมีชะตากรรมไม่ต่างกัน

ความเจ็บปวดที่เสียดแทงลงลึกสู่ผิวเนื้อส่งให้ความทรงจำของ
แม่พิศย้อนไปสู่จุดเริ่มต้นเมื่อ ๒๐ ปีก่อน เพราะหากเลือกได้ หล่อนจะ
ยอมอดกลั้นความปรารถนานั้นเอาไว้ จะไม่ยอมให้ตัณหา ราคะ มี
อำนาจเหนือสมหทัยใจอย่างเด็ดขาด

ทว่าสิ่งที่ระลึกได้ในยามนี้ก็สลายไปเสียแล้ว ไม่มีวันเวลาใดจะ
ย้อนกลับคืนได้ ทำสิ่งใดไว้อย่อมได้ผลตามนั้น ไม่มีทางหลีกเลี่ยง

เมื่อ ‘กรรม’ คือ การกระทำ สิ่งที่ได้รับนี้ก็ล้วนมาจากสิ่งที่
‘กระทำ’ ทั้งสิ้น

เสียงตำรามแหบพร่าราวตลบจับของดุนหลวง
พร้อมหยาดน้ำอุหนาวที่พุ่งตรงซึมซาบอยู่ในช่องท้องของหล่อ
มันแน่นและมากกว่า เมื่อตอนที่ดอดริตหัวของดุนหลวงยังนึก
และความสุขที่ได้รับก็ทำให้หล่อแน่ใจว่าสิ่งนี้แหละแน่แท้
นี่คือหนทางแห่งความสุขที่ดีเป็น •สัว-เมีย• ได้พบเจอ
เพราะยามที่หล่อหล่อลอยนั้นหล่อสุขเสียจนคิดว่า
นี่คงถึง •เขาพระสุเมรุ• แล้วกรรมัง

แม่พิต

๑ เล่นเพื่อน

สยามประเทศ ก่อน “พระราชบัญญัติเลิกทาส ร.ศ.๑๒๔”

ยุคสมัยที่สยามประเทศเปิดรับวัฒนธรรมทางยุโรปมากขึ้น
หญิงสาวต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ทั้งงดงามและมีเครื่องประทีน
ผิวหอมจระจก

โดยเฉพาะหญิงสาวชาววังล้วนเป็นที่หมายปองของบุรุษเพศ
เพราะหญิงสาวเหล่านั้นจะได้รับการอบรมทั้งกิริยามารยาท ทั้งงาน
บ้านงานเรือน เหมาะสมสำหรับการสู่ขอมาเป็นแม่ศรีเรือน จนถึง
ขนาดมีแม่สื่อแม่ชักมาขอตัวเพื่อจับจองกันไว้ตั้งแต่เป็นสาวรุ่น และ
‘แม่พิศ’ ก็เป็น ๑ ในหญิงสาวเหล่านั้น

แม่พิศเป็นหลานสาวของคุณพิน ซึ่งทำหน้าที่เป็นนางพนักงาน
ห้องเครื่องอยู่ในวัง พ่อกับแม่จึงได้นำแม่พิศมาฝากฝัง เพื่อให้เรียนรู้
ขนบธรรมเนียมชาววังตั้งแต่เป็นเด็กหญิง เพราะเชื่อว่าหากลูกสาวได้
ดิบได้ดีเป็นนางพนักงานอยู่ในวังเฉกเช่นเดียวกับคุณพิน ผู้ชาย

ทั้งหลายก็ใคร่จะขอร้องให้ออกเรือนไปกับตนทั้งสิ้น และหากแม่พิศได้ออกเรือนกับขุนน้ำขุนนางไป พ่อแม่จะได้สบายได้พึ่งพาบุญของลูกสาว ได้มีมีความสุขในยามแก่ชรา

แม่พิศเป็นเด็กหญิงที่ว่องไวเฉลียวฉลาด และเรียนรู้งานได้เร็ว จึงได้ทำงานเป็นนางพนักงานห้องเครื่องของหม่อมหม่อมราชวงศ์หนึ่ง

เมื่อแม่พิศเติบโตใหญ่กลายเป็นสาวรุ่นวัย ๑๘ ปี ด้วยหน้าที่ที่จัดว่าสวยงาม ผิวพรรณผุดผ่องเป็นยอเยย ตลอดจนจริตกิริยานั้นก็ได้รับการปรุงแต่งอย่างเหมาะสม รู้ว่าควรจะทำในเวลาใดและควรจะมีจิตจะกระทำให้เวลาไหน แม่พิศจึงไม่พ้นจะถูกนางพนักงานคนอื่นอิจฉา

ความเป็นอยู่ในวังนั้นแม้จะสุขสบาย แต่ก็บ่มเพาะไปด้วยความอิจฉาริษยา

ด้วยนางพนักงานแต่ละคนล้วนแต่อยากเป็นคนโปรดของคุณท้าวนางหรือหวังได้เลื่อนชั้นไปรับใช้ใกล้ชิดเจ้าจอมหรือเจ้าหญิงพระองค์ใดพระองค์หนึ่งกันทั้งนั้น เพราะนั่นก็เหมือนกับเป็นการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงานและเป็นการเพิ่มคุณค่าในตัวเองได้อีกทาง เพราะหากได้รับใช้ใกล้ชิดเจ้านายที่มีตำแหน่งสูง โอกาสที่จะได้ตบแต่งเป็นเมียออกหน้าของเจ้าขุนมูลนายผู้ใดผู้หนึ่งก็ไม่ไกลเกินเอื้อม

ทว่าหนทางของแม่พิศนั้นแม้จะไม่ได้ยากยิ่งเพราะคุณพินให้การสนับสนุนอยู่แล้วและก็มีหน้าที่ที่สวยงามอยู่เป็นทุน แต่หนทางก็ย่อมมีอุปสรรคอยู่บ้าง เมื่อความงดงามนั้นต้องถูกโอบล้อมด้วยฝ่ามือของสตรีด้วยกัน

ความสวยงามของแม่พิศนั้นเป็นที่เสนาหาของ ‘แม่อำ’ นางพนักงานต้อนรับของกรมหมื่นหญิงผู้สูงศักดิ์ และเมื่อแม่พิศอยากจะได้ดีย้ายจากนางพนักงานห้องเครื่องมารับราชการในวังกรมหมื่นหญิงแม่พิศก็ต้องเอาตัวเข้าแลก

‘มันจะเสียหายอันใดกันเล่าแม่พิศ ก็แค่ให้มันลูบๆ คลำๆ เล่นก็เท่านั้นเอง ลึกหรือเสียที่ไหนกันล่ะ ก็ผู้หญิงด้วยกันทั้งนั้น’

เสียงคุณน้ำพินยังก้องอยู่ในหู แต่สิ่งที่แม่พิศกำลังเผชิญอยู่นี้เล่า มันไม่ใช่แค่การลูบๆ คลำๆ อย่างที่คุณน้ำพินบอกสักนิด เพราะแม่อำนั้นกำลังทำให้ความเป็นสาวของแม่พิศแตกตื่น

“โอ๊ะ! พี่อำ อย่าจับตรงนั้นสิจ๊ะ ฉัน... ฉันจกจี้”

แม่พิศร้องขึ้นอย่างตกใจเมื่อแม่อำตะบปฝ่ามือวางไว้ใต้ราวนมพลางลูบไล้เล่นอย่างเบาเมื่อ

“โอ๊ะ... น้องพิศจ๊ะ ครั้งแรกก็แบบนี้แหละจ๊ะ ประเดี๋ยวน้องพิศก็จะชินไปเอง คราวหน้าน้องพิศนั้นแหละจะเป็นคนเร่รุ่มให้พี่อำจับบ่อยๆ”

แม่อำพูดขณะมือไม้ไม่ได้หยุดอยู่กับที่เลยสักนิด ยังคงทำหน้าที่บีบเคล้นลูบไล้บนเนื้อตัวของสาวรุ่นที่สวยสดงดงามไม่ต่างจากดอกไม้แรกแย้ม และหากหล่อ่นจะได้เป็นคนแรกที่ซ่อนซึมหยาดน้ำหวานจากดอกไม้ดังงามนี้ หล่อ่นก็คงจะมีความสุขราวกับขึ้นสวรรค์ขึ้นดาวดิงส์กีไม่ปาน

“จะ... จริงหรือจ๊ะ พี่อำไม่หลอกฉันแน่ะ”

แม่พิศถามอย่างตะกุกตะกักเริ่มรู้สึกวาบวับ หวิวๆ ในอกสาว เมื่อมือของแม่อำนั้นแตะได้ไปมาตามเนื้อตัวของหล่อนราวกับหวดหมึกที่มักจะพ่นนิ้วมือของหล่อนเสมอในยามเตรียมของทะเลสดๆ ให้คุณน้าพินปรุงอาหาร

“จริงสิจ๊ะ พี่จะหลอกน้องพิศทำไมกันเล่า ว่าแต่น้องพิศนะอยากมาอยู่กับพี่จริงๆ หรือเปล่า หรือจะแค่มาหลอกให้พี่พาน้องพิศไปฝากฝังกับกรรมพิน่ะ ท่านเท่านั้น”

“โอ้... ทำไมพี่อำพูดเยี่ยงนั้นเล่าจ๊ะ พูดอย่างนี้น้องก็เสียหายได้ ถ้าฉันไม่อยากมาอยู่กับพี่ ฉันก็คงไม่...”

แม่พิศพูดแล้วก็อยากจะกัดลิ้นตัวเองนั้ก เมื่อดวงหน้าของแม่อำที่มิได้สวยงามแต่อย่างใด ทั้งยังมีลักษณะเป็นเหลี่ยมเป็นสันแฉก เช่นผู้ชายกำลังลอยเด่นอยู่เบื้องหน้าของตนเอง และทำท่าจะโน้มตัวลงมาหาในไม่ช้า

ใจหนึ่งอยากจะกรีดร้องพร้อมตีตื้นให้ร่างนี้พ้นไปจากตัว แต่ก็จำต้องกลืนใจเอาไว้ ทั้งฝ่ามือก็กำเข้าหากันแน่นเพื่อลดความประหม่าพริ้วพริ้งกับการ ‘เล่นเพื่อน’ ครั้งแรกของตนเอง

แม้จะรู้ว่าการเล่นเพื่อนนั้น ตนเองไม่ได้เป็นฝ่ายสูญเสีย แต่มันก็คือสิ่งที่หล่อนไม่เคยคิดจะปรารถนามาก่อน เรือนร่างนี้ไม่อยากเก็บไว้ให้บุรุษมาเหยียด ไม่ใช่ให้นางอำนาจข้าหลวงกรรมพินฯ มาขึ้นขีดเขยชมเป็นคนแรก

แต่แล้วสิ่งที่แม่พิศหวาดหวั่นพรึ่นพรั้งก็ไม่ได้น่ากลัวเกรงอย่างที่แอบบอกสั้นขวัญแขวนเลยสักนิด กลับกันที่หล่อนได้รับความเพลิดเพลินจนต้องครวญครางในลำคอเบา

“อ้อ... พี่อ้าจ๋า... พี่ทำอะไรฉัน”

แม่พิศตื่นพล่านเมื่อแม่อ้าซุกใช้จุกที่ชอกคอทำให้หล่อนเสียวสยิวจนต้องบิดกายอย่างทำอะไรไม่ถูก ยิ่งแม่อ้าลูบไล้ไปบนเนินเนื้ออวบอímสมวัยสาวสะพรั่ง แม่พิศก็ต้องห่อไหล่หนีก่อนจะเปลี่ยนเป็นแ่นอกสู่มือแม่อ้าไม่หยุด

“อา... พี่อ้าจ๋า... พี่ทำอะไรฉัน พี่จะฆ่าฉันหรือไร”

แม่พิศบิดกายไปมาเพราะไม่รู้ว่าสิ่งที่บังเกิดอยู่ในอกหล่อนนี้เรียกว่าอะไร รู้แต่ว่ามันกำลังทำให้หล่อนหายใจติดขัด จนต้องอ้าปากพะงาบๆ เรียกเอาลมหายใจเข้าสู่ร่างกายโดยเร็ว

“พี่ก็จะทำให้น้องพิศมีความสุขยังไงเล่าจะ รับรองว่าน้องพิศจะมีแต่ความสุขมิรู้ลื้ม”

แม่อ้าเคลื่อนมือไปปลดผ้าแถบรัดอกอึดอัดนั้นให้คลายออกก่อนจะเลื่อนฝ่ามือขึ้นไปกอบกุมความอวบอímเอาไว้ทั้งสองข้าง ใบหน้าซุกใช้สุดดมความหอมของน้ำอบน้ำปรุงและกลิ่นกายสาวสะพรั่งที่ไม่เคยได้ต้องมือชายใดมาก่อน เพราะได้รู้ได้เห็นและแอบมองแม่พิศมาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อสาว แต่ในยามนั้นตัวหล่อนเองก็มีสาวน้อยสาวใหญ่ในตำหนักมาทำให้เขยชมมิได้ขาด ด้วยก็หวังจะได้ดิบได้ดีอยู่ในตำหนักกรมหมื่นฯ กันทั้งนั้น

และในยามนี้ก็ถึงคราวที่แม่พิศจะเป็นหนึ่งในเด็กสาวพวกนั้น แค่น้ำสาวของแม่พิศเอ๋ยฝาก หล่อนก็แทบจะรับฝากเสียเดี๋ยวนั้น แต่เพราะชนบในรั้วในวังนั้นมีชั้นมีต่อน กว่าจะนำความขึ้นทูลและกรมหมื่นฯ ทำนอญญาติ หล่อนก็แทบจะรอคอยให้ถึงวันนี้ไม่ไหว แลเมื่อเนื้อหวานอันโอชะมารอคอยอยู่ตรงหน้าก็ต้องกลืนกินให้สมความกระหายอยาก

“อา... พี่อ้าจำ... พี่อ้าทำอะไรฉัน... อา...”

ริมฝีปากสาวน้อยอ้าพะงาบๆ พริ้วคำพูดพร้อมหอบหายใจน้อยๆ อย่างคนที่ไม่เคยเจอกับเรื่องอัศจรรย์ใจแบบนี้มาก่อน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกำลังกลายเป็นเชื้อไฟที่โลมเลียร่างกายของหล่อน จนสับตร้อนสับตหนาวสั่นสะท้านไปหมดทั้งตัว แต่ความใคร่รู้ก็มีมาก เสียจนต้องผงกหัวขึ้นมองในสิ่งที่แม่อ้ากำลังทำ

ดวงตาสาวน้อยเบิกกว้างมองหัวทุยของแม่อ้าที่ก้มๆ เงยๆ อยู่ที่บัวตูม ดอกบัวตูมที่เพิ่งเคยเจอฝ่ามือคนอื่นเป็นครั้งแรกนอกจากมือตัวเองที่คอยขัดถูคราบเหงื่อไคลทุกคืนวัน

และไม่เพียงแต่ฝ่ามือเพราะปลายลิ้นของแม่อ้าที่แลบออกมา ยาวก่อนจะเลียไล่ที่ปลายยอดพร้อมกับใช้ริมฝีปากดูดจนปลายยอดไปมา ก็ทำให้แม่พิศตาเหลือกกว้างมองสิ่งอัศจรรย์นั้นอย่างพูดไม่ออก บอกไม่ถูก แต่ก็ต้องหลับตาพริ้มเพื่อชิมซับเอาความอัศจรรย์ที่แม่อ้ากระทำต่อไปไม่หยุด และแม่พิศก็ได้เรียนรู้อีกอย่างหนึ่ง

เมื่อทุกจังหวะที่ปลายลิ้นของแม่อ้าเลียไล่ขึ้นลงหรือทุกครั้งที่ริมฝีปากของแม่อ้าดูดจนยอดดอกกระจริดนั้นเข้าสู่อุ้งปาก อะไร

บางอย่างก็ระตุกวาบๆ อยู่ที่เครื่องเพศของหล่อน จนต้องบิดเบียดหน้าขาเข้าหากันแน่น ทั้งภายในใจก็ร่ำร้องอยากจะให้แม่อำเตะต้องที่จุดนั้นเสียเหลือเกิน

“อ้อ... พี่อำจ๋า... ฉันทัน... ฉันทัน...”

“เสียวไซรีไม่น้องพิศจ๋า ประเดียน้องพิศจะได้เสียวยิ่งกว่านี้อีก เสียวจนจะขาดใจตายแต่ก็ไม่ตาย มันคือความสุขอย่างสุดยอด จนน้องพิศต้องกรี๊ดร้องให้พี่ช่วย”

แม่อำบอกเสียงกระเส่าพลางก้มลงสูดดมความหอมจากร่องอกอวบอ้อมสมวัย

“จริงหรือจ๊ะ จะเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือจ๊ะ พี่อำจ๋า... พี่อำจะทำให้ฉันมีความสุขจริงๆ หรือจ๊ะ”

“จริงสิจ๊ะน้องพิศจ๋า คอยดูก็แล้วกัน พี่จะทำจนน้องพิศสุขที่สุด”

“อ้อ... พี่อำจ๋า... ฉันทัน... ฉันทัน... ฉันทันเสียวอีกแล้ว โอ้ย... พี่อำจ๋า... พี่อำทำอะไรฉัน โอ้ย...”

แม่พิศตื่นพล่านไม่หยุดจนผ้าโจงหลุดออก เนื้อตัวที่ติดดินนั้น ล่อนจ้อนราวกับเด็กแรกเกิด และเมื่อแม่อำตะปบฝ่ามือลงบนความเป็นหญิงพร้อมกับเคลื่นคลึงไปมาเบาๆ แม่พิศก็ยิ่งอ้าปากพะงาบๆ หายใจหายคอแทบไม่ทัน เมื่อความรู้สึกหนึ่งเข้าแทรกกลางระหว่างร่าง จนหล่อนต้องอ้าหน้าขาที่บิดเบียดกันนั้นออก เพื่อให้ฝ่ามือของแม่อำเตะต้องสัมผัสกับดอกไม้นางแรกแย้มที่หล่อนควรสงวนไว้อย่างเต็มที่

“อา... พี่อำจ๋า... ฉันทันเสียวเหลือเกิน อา...”